

REDACTIA

Arad, Deák Ferencz-u. Nr 8

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe un an 20 cor. pe 1/2
an 10 cor.; pe 1/4 de an
5 cor.; pe 1 lună 2 cor.
Pentru România și
trănită pe an:
4 coroane
Pentru România și
trănită pe an:
40 rani.

Manuscrisele nu se napoiază

ADMINISTRAȚIA:
Arad, Deák Ferencz-u. Nr 8

INSERTIUNILE:

de un șir garmond; prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.,
de fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
insertiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Scrisorile nefrancate nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Anul IV.

Număr de Duminică

Nr. 52

DUPĂ PATRU ANI.

Cu numărul de azi încheiăm patru ani de muncă întru luminarea poporului dela sate. Când întemeiasem «Foaia Poporului», îndreptasem deja gândul nostru spre sătenii lăsați în părăsire. Ear luându-ni-se puțința de a lucra la Sibiu, noi toți câți am luptat la «Tribuna» și «Foaia Poporului» am adus aici toată stăruința și dragostea noastră pentru cele naționale

Cititorii noștri, cari ni-au spriginit dela început, vor ști să judece întru cât ni-am îndeplinit datoria de buni Români.

Remâne să judece însă întreaga obște română dacă aici, la *marginea apuseană a României*, unde peste un milion de Români trăiesc față în față cu Ungurii, Nemții și Slovaci, a fost bine ori nu să fie o foaie românească?

E destul să atragem luarea aminte numai asupra luptelor ce-am dus la comitat, pentru a se convinge toți, că încă de mult Aradul era menit să fie un centru politic. El a și fost în trecut. Li lipsise numai arma cea mai trebuincioasă în luptele politice: o foaie, care zi cu zi să țină mereu nestins focul sfânt al dragostei de neam și să oțelească la luptă împotriva celor cari ne calcă drepturi înscrise în lege.

Având acum această armă și fiind adunați în jurul «*Tribunei Poporului*», nu numai frunțașii din comitatul Aradului, ci *din toate părțile locuite de Români*, avem nădejdea a face din Arad ceea-ce era în trecut Sibiu: locul de chibzuire națională dacă nu al tuturor Românilor, apoi cel puțin al celor de *părerea căror trebuie să se țină seamă și al cărora cuvânt este hotărâtor în mersul afacerilor noastre politice și bisericești.*

Că avem poporul la spatele noastre, un popor brav, am dat dovadă chiar în anul întâiu de când luptăm aici: în Decembrie 1897, când la chemarea noastră miș de țeranți au umplut orașul și am ținut Docsologia mare în biserica vlădicească, dacă prin baionete ne opriseră a ține adunarea plănuită... Și mai târziu ne-am arătat apoi prin ridicarea în scaunul episcopesc a Domnului Domn Iosif Goldiș, când cei cari nu cunoșteau încă starea eparchiei Aradului, nici trebuințele noastre politice, își dederă mână la luptă făcând și pătimășă, împotriva noastră... Am răbdat însă și azi mulți dintre cei nedumeriți p'atunci ne laudă, că luptă dreaptă am purtat și în toată privința numai întărirea neamului românesc am urmărit-o.

Când ne arătam bucuria văzând că am fost înțeleși îndeosebi de *poporul dela sate*, pe umerii căruia apasă toate greutatețile și care este paznicul tuturor comorilor neamului, nu putem să nu ne îndreptăm, întâiu de toate tot către săteni, legându-le de suflet ca și în viitor să dea «*Tribunei Poporului*» un sprig în încă și mai stăruitor. Cine știe carte să citească și să urmeze povețele ce dam, că fie-care din-

tre noi bucuria și fericirea vieții și-o caută în munca pentru cele obștești, în întărirea *țărânilor*, în ajutarea la bună-stare a acestora și luminarea minții ei!

Și să ne adunăm puterile îndeosebi în vederea viitorului celui mai apropiat. În vară, ori cel mult spre toamnă, vor fi alegerile dietale. Fie-că ar hotări frunțașii că nu luăm parte la alegeri, fie-că ni-am hotări să intrăm și noi în alegeri, *luptă mare vom avea de purtat*. Pentru-că din parte ungurească o adevărată vânătoare de voturi are să se facă... Potrivnicii unguri ai stăpânirii vor căuta să-i adimenească pe alegătorii români spunându-le că au aceeași țintă ca noi, nemaghiarii: resturnarea unei stăpâniri nedrepte, — pe când în sufletul lor ură ne poartă și vină ei caută stăpânirii mai ales pentru-că nu ne asuprește destul de tare... Ear' oamenii stăpânirii vor căuta să-i ducă pe Români la vot făgăduindu-le câte toate, unde nu va prinde vorba șireată, vor folosi porunci aspre și poate chiar suliza gendarmilor.

Ear' noi, Români, dacă vroim să fim luați în seamă ca un *popor*, ear' nu ca o adunătură de oameni pe cari ori-care stăpânire crudă să o batjocorească, trebuie să ne ținem bine și tari, ca *nici adimeniți nici înfricați să nu ne lăsăm!*

Ș'aceasta o putem ajunge lesne: *să ne iubim unii pe alții* și toți împreună să mărturisim, că ne vom pătrunde de sfintele învățături ale aceluia, a cărui naștere o prăznuim, și care prin iubirea sa de oameni o lume a mântuit, — că vom alunga dela noi deșertăciuni, și tot felul de patimi înăbuși-vom când vorba e de cele naționale.

Patru ani, cât am luptat la «*Tribuna Poporului*» căutat-am să ne călăuzim numai de ce e bun, frumos și folositor *neamului*... Așa vom face și în viitor. Cine e pătruns și el de aceste gânduri și simțiri, găsi-va întodeuna frați între noi, după-cum și noi ca unor frați îndreptăm cuvânt pentru spriginirea și mai departe a foii noastre, ca *munca dusă cu puteri unite*, aici, la hotarul dinspre apus al României, în istoria *neamului românesc o pagină strălucită să fie.*

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Russu Șirianu.

Magyar Szó, ziarul baronului Banffy, e supărat foc pe mitropolitul român Mihaly și Meșianu, pentru-că ar fi orânduit recensământul credincioșilor lor. Eată în ce termenii își varsă supărarea:

„Cel două mitropolitul român din patrie, Ioan Meșianu, mitropolitul gr. or. român din Sibiu și Victor Mihaly, mitropolitul gr. cat. din Blaj au început un atac îndrăzneț contra maghiarilor și contra demnității de stat maghiar. Nici nu e vorba de ceva mai puțin, de cât ca dacoromanismul să țarască și să compromită în fața străinătății Ungaria oficială, serioșitatea serviciului statistic maghiar și autenticitatea constatările lui. D'al de Meșianu și Victor Mihaly, au ordonat ca de anul nou să se facă un recensământ separat al poporului de sub oblașuirea lor bisericească, cu a cărui rezultat cei două mitropoliți vor face demonstrație contra datelor oficiului sta-

tistic. Despre acelea vor spune că sunt falsificări, statisticele lor fiind adevărate, exacte, căci, eată noi dovedim că sunt cu sute de mii mai mulți Români, decât arată statistica maghiară, ai cărei fabricanți sunt tot atâția șovinisti maghiari sêlbateci, cari și din Români fac Maghiari. Această contrastistică, sperăm, că ministerul de interne va opri-o“.

Turbarea îl face pe șovinist ca singur să se demascheze, să bruscheze și să sîdeze adevărul și dreptatea.

Mai e nevoie să caracterisăm noi recensământul oficial?

Statificarea administrației sanitare.

Asociația regnicolară a medicilor a prezentat un memoriu ministerelor de interne, justiție și comerț, prin care cer statificarea administrației sanitare. În memorandum se expune, pe de-o parte starea puțin mulțumitoare a medicilor, din punct de vedere material, ear pe de altă parte se arată marile foloase ce ar aduce sănătății publice luarea în mâna statului a acelei administrații.

Nu vor mai rămânea atunci atâtea posturi de medici neocupate și nu vor rămânea atâți bolnavi fără ajutor medical.

Din casurile de moarte, la anul 1893, au fost 25% cari nu avuseseră parte de medic; la 1894 n'au fost tratați 25,9% și la 1895 chiar 29,8%. Așa că, după-cum se vede din aceste date, numărul morților din cauza lipsei la boală de îngrijire medicală e în creștere.

Îmbunătățind și asigurând starea materială a medicilor statului, negreșit că ei vor fi puși la adăpost de miserie, și mai cu interes, mai ușor, și mai bine controlați își vor putea împlini misiunea de mare importanță pentru viața și sănătatea poporului.

Pentru-ca binecuvântatele roade ale științei medicale, însă, înadever să fie obștei de folos, se mai cere un lucru, de care prezentatorul memoriului nu și-au adus aminte.

E vorba, că numai astfel de medici vor putea servi cu adevărat nevoile poporului, cari vor putea să se înțeleagă bine cu el, să și știe să-i vorbească în limba lui.

În cazul când statul ar lua asupra-și administrația sanitară a țării, ar trebui să nu scape din vedere adevăratele interese sanitare ale popoarelor din patria noastră, și asigurând existența corpului medical pe de o parte, ear pe de altă parte controlând activitatea lui prin multiplele sale mijloace oficiale, să lase poporului sarcina de a-și alege tot el, după placul său, pe medicul său, pe care îl cunoaște, care e de un neam cu el.

Numai astfel ar avea înțeles statificarea serviciului sanitar, numai astfel bunele intenții ar ajunge bune fapte și ar asigura un folos pentru obște.

Să nu degenereze însă și această instituțiune, pentru a ajunge un mijloc de câpătuală pentru... diferiți jidanași «buni patrioți»! Căci în acel cas numai se adaugă la greutatețile poporului și se ușurează, pe spinarea lui, viața secăturilor.

Pentru sănătatea poporului atunci nu un câștig ar fi, ci pentru exploatarea lui o nouă cale s'ar deschide.

Spărtură între guvernamentali

În partidul guvernamental e fierbere mare, care dacă n'a dus încă la spărtură pe față, e numai pentru-că în ajutorul alegerilor dietale nici apponyștii nici guvernamentalii (tiszaiștii și bánffyștii) vechi nu vor să se ia la ceartă. Citind însă ziarele din Budapesta, îndoială nu încap, că apponyștii și liberalii ortodocși (cum li-se zice tiszaiștilor) nu pot s'o ducă sub același acoperiș.

Ce s'a întâmplat adică? Eată ce.

La anul nou al catolicilor și reformatorilor *ovreii* Falk a felicitat, în numele partidului, pe capul guvernului, pe primul ministru Széll. Între altele el a zis:

„*Vechia gardă trăiește și nu s'a predat*“...

Ear ca să nu fie îndoială despre care gardă e vorba, a mai adăugat:

„*În partidul liberal numai numărul membrilor s'a schimbat*“...

S'a repetat, cu alte cuvinte ceea-ce s'a mai întâmplat, tot în anul acesta, între Apponyi și contele Tisza... Cest din urmă zisese la Oradea-Mare cam tot ce a spus Falk, ear Apponyi i-a răspuns în „*Budepesti Hirlap*“, declarând că el și soții săi de principii când a intrat în partidul liberal (după căderea lui Bánffy) n'a înțeles că s'a făcut o apă cu cel cari au acoperit toate păcatele lui Tisza și Bánffy, ci într'un partid *primenit* în principiile sale de până acum.

E firesc deci ca apponyștii să fie și acum supărați pe Falk. Organul lor nici nu întârzie să-l certe pe obș-rabinul tiszaiștilor, ear kossuthiștii nu mai pot de bucurie.

„*Budepesti Hirlap*“ crede că neînțelegerile iscate pe urma vorbirii lui Falk se vor împăca.

„*Crăpătura* — scrie B. H. — ce s'a făcut la anul nou pe oala partidului guvernamental, o să fie legată cu sîrmă (drot), pentru-că chiar și un vas legat cu sîrmă, când vorba e să alegi, e mai bun decât unul spart în cioburi“.

„*Egyetértés*“, (n-rul dela 3 c.) zice-nul Kossuthiștilor, scrie însă:

„Ear s'a dovedit, că în partidul guvernamental nu poate fi vorba de înțelegere. Elementele sale eterogene nu-s de loc contopite și credem că nici nu vor fi. Cei vechi și cei noi nu se pot cu nici un chip înțelege. Ei se deosebesc în convingeri, în simțiri, în gust și în credințe politice“.

Anul nou a început deci destul de rău în partidul guvernamental. Vom vedea acum ce vor aduce — alegerile. După cum se pare, și la alegeri mulți dintre guvernamentalii vechi și noi vor sta față în față ca — vrăjmași!

Lupta în comitate.

În ziua de 29 Dec. ținându-se la Deva congregația comitatului Hunedoarei, a venit la ordinea zilei și propunerea Secuilor șchiabii din Trei-Scaune de a se desființa legea naționalităților. În numele Românilor dl Dr. A. Vlad a făcut o contra-propunere în înțeles ca circularul comitatului Trei-Scaune să se ia dela ordinea zilei nefiind demn de o pertractare serioasă, motivând pe larg și cu minte contrapropunerea sa. Au mai vorbit tot în acel înțeles dl Fr. Hossu și Dr. A. Munteanu. Dintre Unguri nici unul nu a îndrăznit să susțină proza Secuilor, ci au votat numai. Fiind mai mulți, se înțelege că au luat spre știre că d'aci încolo Secuif vor să resolve în Țeara-Ungurească cea mai grea afacere: certele dintre Unguri și celelalte neamuri din patrie.

În urma ținutei Românilor a doua chestie: să se voteze o sumă de bani pentru statuia lui Vö ösmarty, n'au mai votat o nici Ungurii.

Din România.

Dumineca trecută Alteța Sa Regală Principele Carol a asistat la serviciul divin oficiat în Capela Mitropolită și pentru prima-ori s'a împărțit cu sfintele taine, în prezența I. P. S. Mitropolitului-Primat și a profesorului Alteței Sale de religie, iconomul Const. Nazarie.

Serbare școlară.

Duminecă d. a. "Societatea corpului didactic primar din România" a dat o serbare școlară în sala Teatrului Național cu ocaziunea aniversării nașterii M. S. Reginei și în folosul fondului său. Sala era în desniță de public. Când cortina s'a ridicat, se văzură sute de copilași de ambele sexe înșurați după vârstă și înălțime executând rugăciuni și cânturi școlare cu siguranță și pricepere. Elevii școlilor normale a societății pentru învățatura poporului român sub conducerea profesorului Bănulescu au executat arii românești pe vioară și cu vocea secărând aplauzele publicului. Elevii aceluiași școlii au făcut apoi exercițiul gimnastic cu bastoane.

La orele 4^{1/2} — semnalul se dă, că M. S. Regina a intrat în Teatru; când fi gura sa, înzestrată cu acea blândeță și acel zimbet dulce, cu care farmecă o lume întreagă, a împodobit loja Regală, lumea din sală se ridică în picioare, primind cu entuziasm și manifestație de profundă dragoste pe iubita Suverană, care era însoțită de d-na Mavrogheni, damă de onoare, și de d-nii C. Arion, ministrul instrucțiunii publice, Barbu Delavrancea, primarul capitalei, S. Ghica, directorul general al teatrelor și Dobrescu, prefectul de poliție, care au eșit întru întîmpinarea Reginei.

Serbarea urmează. "Florile Dalbe", "Sculați, sculați, boeri mari", "Steaua sus răsare" și "Trei crai dela răsărit" sunt executate de elevele Asilului "Elena Doamna", și alți copilași. Buna noastră Regină aplaudă zimbînd cu drag la copilașii de pe scenă.

Atunci, printre rîndurile copilașilor înaintează o încântătoare copilă, ca de 10 ani, îmbrăcată în haine naționale și, cu o voce sigură și nealterată de emoțiune, recită poezia d-lui D. Teodor, "Regină Mândră". M. S. Regina pare viu mișcată lacrimi scânteiează în ochii săi ca niște pietri scumpe și face semn curajoasei copile, care se numește Giorganda Maria, să vie în loja Regală.

Apoi, un elev din clasa a patra primară, Lugoșeanu Ion, recitează o cuvîntare cu prilegiul aniversării a 57 a M. Sale După asta d-na Mavrogheni introduce pe ambii copii în loja M. Sale Reginei, care îmbrățișează pe copii cu drag, întreținându-se cu ei mai mult timp.

În acel moment orchestra Teatrului Național întonează imnul regal în aplausele întregului public, care ascultă în picioare.

La un moment, din toate piepturile se aude un strigăt: Trăiască Regina!

Pe la orele, 5, micul principț Carol și Elisabeta, care până la aceea oară fuseseră la circ, intră șgomoși și veseli în loja regală. M. S. Regina îi îmbrățișează călduros, iar ei, globii și mulțumiți, po-

vestesc prea iubitel lor mătuși în gura mare și în românește, ceea-ce văzuseră la circ. Cortina se ridică spre a reprezenta frumoasa dramă religioasă a d-lui V. Cosmovici "Vifeimul sau Irozit", cu o muzică atât de reușită și niște tablouri, care au scos la iveală încobădată talentul excelentului pictor dela Teatrul Național Romeo Girolamo.

Micii principți, deveniți atenți, privesc la acea feerie, cerînd explicații dela M. S. Regina. Între acte, dl Barbu Delavrancea, primarul Capitalei, oferă micilor prinți câte o stea, dintre acelea cu cari copiii colindă pe stradă. M. S. Regina mulțumește cu multă amabilitate d-lui Delavrancea pentru darul făcut, iar principții Carol și Elisabeta iau, cu o vie mulțumire, nouele jucării.

La finele spectacolului se fac din nou ovațiuni familiei Regale.

Din străinătate.

Neorocirile războaielor. Un soldat francez, reințors rănit din războiul chinez, povestește următoarele:

La 2 Octombrie, după un marș de 12 kilometri odihneam într'un sat. Plecaram apoi înainte. D'odată ne pomeniram că suntem luați la țintă. Cei cari trăgeau în noi erau Ruși; ei ne socotiseră Chinezii. Am observat greșeala, dar ce ere să facem? Ne-am trîntit la pămînt, oficerii căutau să dea semne, dar în zadar, Rușii trăgeau încă și mai zdrăvăn. Sergentul Renaudou căzu mort, căpitanul Guerrire ridică steagul tricolor, dar fu rănit la braț iar eu în coapsă. Zăvul Candy cade și el mort. Cei din dăruțul nostru, neștiind că suntem atacăți de Ruși, trăgeau și ei. În cele din urmă Rușii puseră baioneta și deteră navală asupra noastră. Numai când ei ajunseră în fața noastră observară greșala. Se aruncară în genunchi, strigînd: "Dar acestia sunt tovarășii noștri". Era luscă destul de târziu căci dintre noi 2 au fost împușcați iar 9 răniți. Soldații francezi răniseră și ei mai mulți ruși, cari de altfel au fost toți decorați.

Pratenie italiano franceză. Flota italiană din Marea Mediterană, care în timpul de față ancorază la Neapoli, la 15 Aprilie va merge la Nizza, ca să felicite pe dl Loubet, președintele Republicii franceze, care va sosi acolo. Această vizită a flotei italiene este un răspuns al vizitei ce a făcut flota franceză răposatului rege Umberto, cu ocaziunea călătoriei sale în Sardinia.

Presa franceză privește cu mulțumire visita flotei italiene, deși ea nu este decât un act de politețe care nu s'a putut efectua până acum, din lipsă de ocaziune favorabilă.

Dojmănie sërbo bulgărească. În timpul din urmă s'a svonit că Rusia ar fi reușit să facă pe Sërbi și pe Bulgari să facă o alianță de apărare reciprocă față cu turcii și interesele altor popoare în Peninsula-Balcanică.

Noul ziar "Bratinstvo" apărut în Belgrad, care în programul său se declară de apărător al intereselor sërboști în Macedonia și Vechia-Serbie, îndeamnă pe poporul sərb la o înțelegere fraternală cu Turcii, Românii și Albanezii, căci — zice "Bratinstvo" — Sërbi nu pot încăpe cu Bulgarii în Macedonia.

Războiul buro-englez.

Kruger, care petrece la Haga, a primit la anul nou știri foarte bune. Până acum au intrat în Capland și Natal (pe pămînt stăpînit de Englezi) șapte trupe bure, către cari se alătură din ce în ce tot mai mulți olandezi și africanderi.

La 1 Ianuarie n. o trupă de Buri la mează-noapte de Rosmead a oprit un tren englez, căruț i-au dat foc, iar pe soldații cari erau în tren i-au lăsat liberi după ce li-au luat armele și munițiunile.

Antistia comună din Rosmead a dat poruncă aspră, ca femeile și copiii să fugă de prin sate, iar băr-

bații să prindă arma și să lupte contra Burilor.

Foile engleze se arată de altfel îngrijorate și spun, că Englezii cu nimic nu stau mai bine pe câmpul de luptă de cum au stat înainte cu un an.

Astfel Times scrie:

Englezii și anul acesta îl încep în împrejurări tot așa de grele, ca în anul trecut. Numărul Burilor năvăliți pe Capland adevărat, nu este atât de mare, ca anul trecut, dar starea se agravează prin faptul, că ei au pătruns în jos spre sud, până în inima Caplandei. S'a dovedit apoi, că olandezii d'aici țin cu Burii, cari reușesc întotdeauna să scape din mînca Englezilor porniți să i prindă. Buri scapă de arărilor cu atât mai ușor, cu cât de pretutindeni ei iau cai buni și odihniți, căci guvernul englez nu i-a venit în mînt să confiscă ei cai.

iar "Daily Mail" primește din Capstadt următoarea telegramă:

Din toate părțile țării sosesc aici știri, cari ne îngrozesc. Buri, cari au năvălit peste noi, întrec numărul de 5000 și alte două oștiri au trecut apa Oranjului. Ei au ocupat munții Zour și lângă Steynsburg s'au adunat ca să dea apoi navală peste Cradock, loc strategic de mare însemnatate, căci d'aici poartă stăpîni drumul la mare. Comandanții englezi nu știu ce să facă. Li-ar trebui un întreg corp de armată să-i ocupă pe Buri de pe locurile pe cari le-au ocupat. Până acum Buri au pus a tot mîna pe mar mult de 20 000 cai, luați și de la Englezi.

Sunt apoi temeri, că azi-mîne De Witt să reușască să intre și el în Capland, deși generalul Knox e tot și urmele lui.

Către cititorii noștri.

Acum se încheie anul și mulți dintre abonenții noștri nu și-au plătit încă ce datoresc. Îi rugăm pe toți să bine-votască ași achita cât mai repede abonamentul, alt-fel li-se va sista trimiterea foil.

Redacția și Administrația.

Dela școala de fete.

Mercuri la orele 5 după amiază elevele școlii de fete din loc au dat o serată literară musicală. P. S. Sa Episcopul I. Gcl-diș, însoțit de protosincelul I. Pap și referentul școlar Romul Ciorogariu, a onorat cu prezența sa elevele și corpul profesoral, cari l'au și primit cu o mare bucurie.

Mica elevă Victoria Micu a recitat o poezie de ocazie, omagiu la adresa bunului prelat, protectorul școlii. S'a executat apoi un program foarte variat, care a cuprins recitări, o disrtăție și executarea mai multor piese la pian și vioară.

La urmă P. S. Sa Episcopul a adresat elevelor cuvînt părintesc, arătînd că e mulțumit de mersul școlii de fete și de progresul ce se face; îndeamnă elevele să învețe și mai departe cu sârguință; vor face astfel bucurie nu numai corpului profesoral, dar și părinților cari aduc jertfe pentru creșterea și instrucția lor. P. S. Sa a stăruit să arate deosebit rolul frumos ce vor avea să-l implinească elevele cari se vor face învățătoare. Acum, că se începe vacanța, le urează tuturor fericiți și le împărtășește bine cuvînturi arhieriești.

Soliditatea ce înaltul prelat arată școlii de fete desigur este mînt să credim că tot mai mult prestigiul acestei școlii pentru a căruț progres facem și noi toate urările de bine.

Ultimo știri.

Casovia, 2 Ianuarie. Agenți de carabinieri și prin Ardeal, unde și prin unele locuri din România pentru a merge să lupte în Africa împotriva Burilor. Îi făgăduiește oamenilor arunca de 600—800 floreni iar căi vor lupta în oștirea călăuși 5—8 floreni pe zi.

Fiume, 3 Ianuarie. Vapourul "Corn" a suferit naufragiu lângă Budă oameni s'au înecat în valurile furioase celorlalte, apătați de catarge așteaptă să mîntuiți.

Budapesta, 3 Ianuarie. Din țaratul Sepuş vin știri cari îngrozesc mai multe comune a isbucnit tifosul goarea) din cauză că oamenii s'au mîncat. În orașele Lubo și Kroi s'a întîmplat că femei și copii au și au murit pe stradă, slăbiți cum de foame.

Belgrad, 3 Ianuarie. Colonelul S. novici care a fost arestat din cauză a furat banii miliției, s'a împușcat în niță.

București, 3 Ianuarie. În ședința de a Camerii s'a primit cu 58 voturi contrar convenția comercială cu Grecia. În decursul discuției a vorbit și ministrul de externe Marghitoman, răspunzînd deputaților Măși și Take Ionescu, cari au obiectat protocolul care s'a adaos la convenție, protocol prin care 6 bise ici grație din România sunt recunoscute ca persoane juridice.

S'a votat apoi o pensie soției și copiilor regretatului Mihail-anu, om răd de bandiți bulgari.

Cu această ocaziune d pututul Rașarane a cerut lăm mîno bulgar

Ministr

s'a așteptat și guvernului tocmai cana se discută un proiect de lege cu care guvernul nu înțelege să de monstrare în contra și să stă vicin. Ci a jura numai să aducă omagiu unui bun patriot. Ministrul roagă Camera, pe ziariștii și pe oricare Români scriitor să păstreze și de ac încolo sângelui rase, îndeosebi în momente când actele marelui proces se trimit în Bulgaria. Felul cum se va rezolva afacerea, va satisface pe toți. În același înțeles au vorbit și ministrul Arion și Take Ionescu.

Coves, 3 Ianuarie. Lordul Roberts a sosit. Spre întîmpinarea lui a venit și prințesa Beatrice și prințul de Connaught. Răspunzînd vorbirilor ce i-sa adresat, lordul și-a exprimat părerea d reri că întoarcerea lui acasă nu însemnează și pace.

N'a plecat bucuros din Transvaal are însă încredere în lordul Kitchener dar care va avea încă multe greutăți de învins, avînd a face cu un dusman sprinten și trebuind să facă marșul grozav de obositoare.

Roberts s'a dus apoi la castelul Esborn, unde a fost primit de Regina care i-a dat și decorație cea mai înaltă.

London, 3 Ianuarie. Chinezul B. haiț, cel care a omorît pe baronul Ketteler, a fost decapitat tocmai în ziua anului nou. Naute de a i-s tăia capul el a zimbuit publicului și când fu invitat să și potrivească gâtul pentru a fi tăiat, a spus că glas tare că el a omorît pe Ketteler din porunca altora.

Se asigură că Impăralul Chinei voaște să îndeplinească toate condițiunile puse de mare puteri, pentru a se pute încheia apoi pace.

„Și pe pământ pace și — între oameni bunăvoire“

La nașterea Mântuitorului nostru Isus Christos, s'au arătat pe ceru mai multe cete de îngeri, cari laudau pe Dumnezeu și ziceau cântând: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace și între oameni bunăvoire“.

Pe pământ și bunăvoire între oameni — au cântat îngeri când s'a născut Cel-ce a venit să mântuiască neamul omenesc, cel nici pic de ură — n'a venit să sămene Mântuitorul Christos între oameni, decât pace și înțelegere. Au trecut o mie și nouă-sute de ani dela nașterea Domnului nostru Isus Christos, care luând fire omenească, s'a născut, a învățat, a pățimit a murit s'a îngropat și a înviat — aceste toate numai pentru răscumpărarea noastră — a omenirii.

Pace și bunăvoire, înțelegere și iubire ar trebui să fie între oameni. Știut este că în familia aceea, în comuna aceea unde nu domnește pacea și bunăvoirea — acolo nu sunt urmări bune; tot așa e și cu o națiune, care nu iubește pacea și buna înțelegere, dacă și nu să nimicește, dar vezi cu ochii cum decade din zi în zi.

Noi Români, har Domnului — până acum o mână m binisor, față cu grelele impregiurări între cari trăim, dar fiind vorba și între noi de pace și bună înțelegere, nu putem zice tocmai de tot bine, deoarece-ce în comunele și ținuturile locuite de ai noștri, prea adese-ori ni-se dă privilegiu să vedem neînțelegeri.

Și ce este neînțelegerea? nu e alt-ceva, de cât o armă cu două tăisuri, așa că ori cum ajungi la dinsa te taie, te umple de răni și în fine te poate și nimici.

Greul poporului nostru e la sate, deci numai cei cari petrec cu dînsul pot cunoaște bubele neînțelegerilor, a certelor și a urei, etc.

Neînțelegerile și relele nu vin mai mult din afară ci dintre noi; să ne aducem aminte de poesia „Poporul și Pădurea“ de Alexandrescu. Acei oameni — dintre noi — fac neînțelegerile, ura, partidele etc, etc. Iubirea de partide nu e bună! Partidele nu aduc folos, partide de cari cu părere de rău trebuie să recunoaștem

că sunt în tot locul și cari lucră una mai tare contra celelalte și astfel nu caută, dacă fac bine ori rău, ci merg orbiș și de regulă pe calea rătăcirii.

Nu este vina la aceste poporul; el dela fire e bun și ascultător! Vina sunt capii adacă conducătorii astorfel de partide, cari de regulă sunt oameni cu carte, cari nu voesc să cedeze (să lase) unii altora și în cele mai multe locuri nu pentru-că voesc să lupte serios și pentru altarul națiunii, ci ca să se arete unul mai la putere decât celalalt, căci vezi Doamne de ce să aleg eu d. e. preot pe cutare, deși este poate cel mai bun, când și contrarul meu îl dorește? ba mai bine pe cel mai slab, cea-ce însemnează atâta: pentru ce să lucră eu pentru binele școalei și al bisericei adevăcă pentru națiune mai bine să mă fac coadă la topor. Multe casuri de aceste sunt! Dar sunt altele și mai mari și mai scârboase, cea-ce prea adese-ori ni-se dă privilegiu să le vedem-ori în câtrău vom merge.

La toate aceste, să știe, că de regulă oameni cu carte sunt cauza, cari își uită de ei și până când aceste vor merge tot așa, până atunci nu va fi bine; că dacă badea Nicolae e om bogat și cu putere în satul său, de ce să nu fie și el mândru că poate lucră contra celui-lalt bogat când dascălul ca om învățat, lucrează contra popii și întors notarul contra judeului etc.

Suntem în ajunul sărbătorilor Nașterii Mântuitorului nostru Isus Christos, să ne bucurăm cu toți; să le lăsăm toate la o parte: interese, mânie, răbunări, să nu fim iubitori de partide, să ne iubim și stimăm unii pe alții, să grijim mai presus de toate de masa poporului, căci cât-ee aceea se divizează va fi vai și amar de noi; să ne aducem aminte de părintele cu fiii și neluțele: pe toate odată fiii nu le-au putut frânge, dar divizate — foarte ușor.

Nu mai dacă le lăsăm aceste la o parte, putem zice că suntem slugile școalei și ale bisericii și astfel fi credincioși ai națiunii noastre.

Nu mai așa putem să ne dăm seamă, înaintea celui atot-puternic, cu fruntea ridicată și fără șovăire — despre faptele noastre, dacă vom iubi pacea și buna-înțelegere ca Avram care s'a înduplecat a da lui Lot

partea cea mai bună, numai ca să fie pace și astfel bucurându-ne și veselindu-ne, putem cânta ca ingerii la Nașterea Domnului nostru Christos: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace și între oameni bunăvoire“.

Monoștor, la Nașterea Domnului 1900.

I. Furdianu,
Învățător.

Dela sate.

Unde sunt conducători buni, poporul înaintea în cele bune și frumoase, fericită este deci comuna aceea care are preoți și învățători de-al lui Dumnezeu.

Așa nici noi din comuna Almaș nu suntem lipsiți de conducători și le urmărim sfaturile cele bune. Ne-a învrednicit Dumnezeu de ne-a trimis de preot pe părintele Cornel Lazar, care de când e în mijlocul nostru, pe lângă aceea că ține frumoase slujbe Dumnezeiești regulat, ne cuvintează des și ne luminează cu cuvântul adevărului, ne sfătuește totdeauna la cele bune și conduce treburile noastre bisericești și școlare spre înaintare și noi urmărim sfaturile bune, ear învățătorii noștri mână în mână, în bună înțelegere fac cele bune.

Ca să aducem numai câte-va lucruri mai nouă ce se petrec la noi, e destul să amintesc că la finea anului trecut s'a înființat la noi un fond de bucate și adevăcă la sfatul părintelui Cornel Lazar după o predică frumoasă ținută în ziua de Sfânta Marie, poporul întreg însuflețit a hotărât și înființat un fond de grâu, strângându-se 60 șinice de grâu. Noi adevăcă mai având un fond de cucuruz care în urma unei îngirigi s'a urcat la 300 șinice și din acest fond dăm bir preoților; dar fiind-că la acel fond nu toți creștinii au dat, acum noul fond de grâu l'am înființat cu scopul ca toți să se scutiți de vremea de bir și să dăm bucatele învățătoarești de acolo. Ba după socoata arătată de părintele Lazar comuna noastră preste vr'o 15 ani din venitele fondurilor va putea acoperi toate spesele cu susținerea școalelor și a bisericii, așa încât nu vom fi siliți să aruncăm spesele culturale pe popor. Eată dară ce ușurătate ne-am făcut nouă urmând sfaturilor celor bune.

Noi suntem mângăiați și ne însuflețim cu bună nădejde, și iubim și stimăm pe conducătorii cei buni.

Frumoasă mângăiere am avut și în ziua de intrarea în biserică a Maicii Domnului în această zi de bucurie s'a sfințit cu mare

pompă noul „Tron a Preacuratei“, care l'a făcut confratele nostru Odocea Marc, pe spelele sale, costându-l 150 fl. (300 coroane) Eată cum s'a luminat el din cuvintele Dumnezeiești rostite de pe amvon și cum s'a însuflețit să aducă o jertfă așa frumoasă. Dumnezeu să-i primească jertfa adusă și să-i deie darurile sale bogate, ear noi să ne îndemnăm la fapte frumoase ca acestea!

Sfințirea „Tronului“ au făcut-o preoții noștri C. Lazar, Alex. Nica și prootul din Săturău părintele Mager cu multă evlavie; ear părintele Lazar ne-a ținut o frumoasă cuvântare despre Maica Domnului și însemnătatea sărbătoarei intrarea în biserică laudând fapta frumoasă a lui Odocea Marc și îndemnându-ne d'a jertfă pentru înfrumșetarea bisericii.

Așa bucurie de mult n'am avut noi Almășeni, și am auzit vorbindu-se între noi că așa cuvântare frumoasă, puține popoare aud din gura preoților lor, ca și cum auzim noi, deci să le ascultăm și să urmărim sfaturilor date de conducătorii noștri. Acum niște credincioși vreau să facă cu cheltuiala lor și „Tronul episcopesc“ să fie asemenea de frumos ca „Tronul Preacuratei“ făcut de Odocea Marc.

Mai știu și aceea că cu ajutorul lui Dumnezeu pe alt an o să se reparaze biserică și să se zugrăvească, căci avem frumoasă biserică zidită numai de 11 ani și dorim pe când a veni pe la noi P. S. Sa bunul nostru Episcop să-l putem primi cu cinste și cu fală în sfânta noastră biserică.

Să auzim tot de bine!

Farcaș Marcu,
econom.

Obiceiurile.

Nici o scuză n'o crede Românul mai acomodată și prin care să poată scăpa mai iute de moralistul supărător, decât că: „Pai, știți, vorba ceea: Așa ne-am obișnuit; așa ne-am pomenit din vremi bătrâne!“

Am stat și m'am gândit adesea, dacă este sau nu sincer modul acesta de-a răspunde în chestii, cari taie adânc în viața noastră morală și românească.

„Așa ne-am obișnuit!“ sună și azi ca un refren în inima mea și-l înțeleg, dar înțelesul acesta să manifestă numai în două direcții, pe două căi.

Am moștenit obiceiuri bune și obiceiuri rele dela părinții și înaintașii noștri.

COLINDE.

Auzită dela Lazar Bolca, june din Bacea jurul Ilikei.

Coborât'un Domn în țară,
Pe scară d'albă de ceară,
Sfântu soare răsărea
Sfânta ceară se topea.

Să luară și sburără
La mijlocul satului,
La casa bogatului,
Bună ziua muncitorii!
Să trăiți voi cerșitorii!
Gata-i prânzu să-l prânzim?
Prânzu-i gata, nu-i de voi!
Că-i de domni mai mari ca voi!

Să luară și sburără
La capătul satului
La casa săracului.
Bună ziua muncitorii!
Să trăiți voi călători!
Gata-i prânzu să-l prânzim?
Prânzu-i gata da-i puțin!
Haida Petre să-l prânzim!

Să luară și sburără
Pe marginea iadului.
Uite Petre în stânga mea
Și mi-i spune ce-i vedea?
Ce văzui mă'n băntăi!

Ved casa bogatului
La mijlocul iadului
Tot arzând și flăcărând
Și averea sa prădând.

Să luară și sburără
Pe marginea raiului.
Uite Petre în dreapta mea!
Și mi-i spune ce-i vedea?
Ce văzui mă'n bucurail!
Ved casa săracului
Pe din luntru-i aurită
Din afară-i zugrăvită.

II.

Colo sus ti mai din sus
Junelui bun *)
Est trei jocuri în trei locuri:
Unu jocu din ce iese?
Tot din boieri d'ăi bătrâni,
Doilea joc din ce iese?
Tot din fete ce neveste,
Treilea joc din ce iese?
Tot de juni neinsurați.

Toți junii la joc veneau,
Numai un june
Nu-mai vine:
C'ala june-i brașovel
Cu căluțu mârșovel.
Când fu sara lângă sară
Ș'acela june venea
Bunu-i jocul d'il degeal

*) Se repetază după tot șirul.

Dacă-i bunul hai de l joacă.
Dede june de-a l juca.
Când fu sara lângă sară
Dede murgu a rînceza
Junele din gură-i grăia:
Rabdă, rabdă murgul meu
Nemâncat și ne'adăpat,
Gum rabd și eu ne'nsurat.
Dacă eu însura-m'oi,
Eu pe tine paște-te-oi
Din ierbele Crișului,
De adăpat adăpate-oi
Din apa Timișului
Și te-om mire veselește.

III.

Vinător de-alui Pilat
Zori bune s'or gătat,
Cu șoi buni cu doguri buni
Cu soia sus pe vânt,
Cu dogariul pe pământ.
Tot vinară, cât vinară
Zi de vară până'n seară.
Faină feară scornioară:
Vulturui din două ruzi,
Trasă hărcul să-l săgete,
Să-l săgete printre spete,
Vultur din gură-i grăia:
Nu grăbi pe moartea mea,
Că mi-s feară scornioară;
Și-s Izon și Simtion,
Plecați-vă brazilor,
Se rup două trei clombițe,

Se 'nvrîstez un feredeu,
Să se scalde Dumnezeu,
Dumnezeu cu șoiul său.
Tot să scaldă și se 'ntreabă:
Cel mai bun p'aiest pământ?
Nu-i mai bun ca bou bun,
Că răvarsă breazdă neagră,
Și revarsă grăuț roșu
Și la spice-i grău frumos.
Tot se scaldă și să 'ntreabă,
Ce-i mai bun p'aiest pământ?
Nu-i mai bun, ca calu bun,
Se repede din colnic,
Fără băț, fără nimic.
Tot se scaldă și să 'ntreabă?
Ce-i mai bun p'aiest pământ?
Nu-i mai bun, ca popa bun,
Sara cântă'n versilie,
Mnez din noapte'n vanghelie
Și'n zori de ziua'n leturgie.

Eugeniu Tordășianu.

Pecurariul.

(Snoavă.)

Erau odată doi bătrâni, un moș și o babă. E nu tocmai departe de sat, la marginea unei păduri mari de stejar, o colibă mică și acoperită acum numai cu mușchiu. Giur impregiurul colibei nu e pomenire de ceva grădină ori măcar ocol, odată era însă coliba bătrânilor, vărută și curată, ocolul îngrădit

Dacă e să vorbim generalisând lucrul, vedem, că avem o cumpănă dreaptă: nici cele bune nu întrec, și nici cele rele nu coplesesc rodurile frumoase ale acelor...

Totuși, dacă ne gândim, că reul e mai mult și mai tare, ear' binele mai puțin și mai subred, să cercăm cu chibzuială cum s'ar pute — dacă nu tocmai să delaturăm obiceiurile rele, — cel puțin să le mai micșorăm.

Să vorbim întâiu numai de 2 obiceiuri bune.

Până în zilele noastre și cât va fi lumea, țeranul român are să spue ori-cui îl va întreba: Ce ești tu și ce lege ai? — *Eu sunt de legea românească*, va fi răspunsul, și acest răspuns îl va da cu mândria firească, nefățărîită. Ear' aceasta e o dovadă, că Dumnezeu, draguțului, când i-a dat Românului mințea de aur, i-a pus în piept credința de granit și l'a înzestrat cu un suflet de diamant.

„Și de ce zici că ești de legea aceasta? întreabă străinul earăși. „Păi, domnișorule, că vezi domnia-ta, așa ne-am pomenit“.

De-aci apoi nu-l scoți cu toată înțelepciunea învățaților lumii.

Alt obicei bun este: *Ținerea cu îndârjire la pământul în care s'a născut.* Românul nu pleacă în lume străină mai nici odată. „*Aici m'am născut și am crescut; aici au murit părinții și moșii și strămoșii mei: de-aci nu mă duc până ce nu m'or duce patru la groapă*“, este logica sa.

Știm cu toții, cei-ce am ajuns a cunoaște stările sufletești ale popoarelor, că aceste obiceiuri nu sunt alta, decât trăsăturile firești ale neamului nostru românesc.

Le-am numit însă obiceiuri, pentru-că poporul le-a numit astfel; și apoi: fie însușiri frumoase, fie scaderi mari, el pentru toate are colectivul: „*așa ne-am obișnuit, așa ne-am pomenit*“.

Obiceiurile rele principale sunt: *Prea puțină ori absolută grija de sănătate; beutura fără cumpăt și mai ales prea multa beutura de alcool; dușmăniile și procesele din lucruri mici și pizma asupra de aproapele.*

Să le luăm pe rând. Cum îngrijște Românul de sănătatea sa și a familiei sale? Cel-ce

stă în legătură mai intimă cu poporul știe, că cele mai multe case țărănești au ferestrele înfundate; nu se deschid pentru aerisire cu aniș; vitele mai mărunte: ca vițel, oi porci, etc. să-lăsluesc împreună cu dânsul. Earna, se face câte-odată foc în sobe, de și se pare că ești în baie; ear altădată nu se încălzește cu săptămânile și cu lunile, așa, că ori ce boală ușor își face pat cald și seceră multe victime sârmanului Român!

Nici în caz de boală, când aproape toți din casă zac în pat, nu se aerisează; babele sunt doctori, ear doctorii sunt aduși după multe socoteli, de silă, când florul morții îl pătrunde cu frică până'n suflet pe bietul Român!

De geaba-i spui: „Lasă-le'n pace babele-acele, bădicule; mai caută-te și d-ta cu doctorii, că ei știu mai bine vindeca pe bolnavi“. „Păi-ce? — răspunde Românul, — nici doctorii nu știe ei toate“. Când îl sfătuești: „*fă asta așa, c'o fi mai bine*“, zice: „*Ma! facă aști mai tineri, domnule, că eu așa m'am pomenit, așa ne-am obișnuit*“.

În privința beăturii alcoolului, adecă a rachiiului, s'au spus multe. Insoțirile antialcoolice, sunt minunate și ar trebui lucrat, cu toate puterile, ca asemenea insoțiri să fie cel puțin atâtea la număr, câte bănci avem. Ori, ca să zic o vorbă, care însă celor cu durere de neam să nu le fie cu supărare: Pe lângă fie-care bancă românească să se înființeze câte o insoțire antialcoolică.

Lucrul acesta e din cale afată serios și, din punct de vedere național starea în letargie este un desastru înflorător.

Este de prisos a insista asupra răului, ce rezultă din consumarea rachiiului, pentru poporul nostru. Și cum multe și frumoase lucruri bune și de interes național au eșit din inimile nobile ale Românilor cari conduc băncile noastre românești, sunt fericit că am putut să dau ideea, căci, — întru-cât voiu fi vrednic a se ține seamă de modestele mele păreri, — ideea poate să devină faptă.

Putându-se paraliza pe-această cale beția, procesele încă se vor împuțina, firește, foarte încet, dar tot începutul e greu, și mai ales când

vrei să întorci pe omul pățimăș la fapte serioase, — la lucruri morale și folositoare.

Pe omul senin la minte îl poți apoi lumina asupra datoriei sale creștinești; să nu fie cu pizmă asupra de-apropoelui său.

Aici intră necesitatea predicii „*cu timp și fără timp*“ cum zice Sfta Scriptură.

Activitatea pastorală a preotului conștient de nobila s'a chemare, cu elemente sănătoase și viguroase, aduce roade bogate și de mare valoare națională.

Nu mai de-acum dela acest moment se va pute stărpi obiceiul „*Așa m'am pomenit; așa ne-am obișnuit*“, în partea sa rea, căci obiceiurile bune sunt frumoase, aduc cinste neamului, și-l împodobesc cu florile virtuții.

Românii, cu inimă și suflet curat, apărați-ve ca-tele, împrejurimile, pe pretenii și cunoscuiții noștri de dușmani, pe cari, până-aci, voi înși-ve, i-ați bagat și le-ați dat loc de cinste pe masă. Treziți-ve că oara a 11-a a bătut.

Preot Al. Munteanu al lui Vasile,

Pomul de Crăciun.

Într'un oraș mare, tocmai în sara de ajun, pe un ger aspru, de crăpau petriile, un copil ea de vreo 7 ani, desculț și tot adrențos, se preumbla pe una din stratele orașului.

Acest copil se deșteaptă într'o dimineață, în o pivniță umedă și rece. Era îmbrăcat în o haină toată ruptă și tremura de frig, căci locuința era rece ca o peșteră. De mai multe-ori și încă des de dimineață s'a apropiat de patul cel de scânduri, acoperit cu niște paie, pe care zăcea mama sa bolnavă, cu capul răzimat pe o legătură de adrețe.

Cum a ajuns ea acî? De bună seamă că va fi venit din alt oraș străin și aici s'a îmbolnăvit. Stăpânul acestei misere locuințe de două zile zăcea mort în un unghiu al odăii. Într'alt colț să aud vaetele unei mueri, care muria și să văta după micuțul, care începe a se teme să se apropie de colțul unde zăcea ea. Copilașul a eșit în coridor — căci era tare flămând, dar n'a

putut pune mâna pe nici o coajă de pâine. Se reintoarce earăși în odaia întunecoasă și rece. El pipăie cu mâna prin oada ca să dea de mamă-sa și să o deștepte. Atinge cu mâna obrazul ei și se miră că nu se mai mișcă, și e rece ca păretele. Așa e de ger, își cugetă el. După ce suflă de câteva-ori în mână, ca să se încălzească, cădu cu mâna de căciulă, cântă încet ușa și eș de sub pământ — pe stradă.

Vai doamne! Ce oraș frumos! Ce-o departe de unde venit eu, numai o lașcă arde în toată ulița, casele sunt mici de lemn și închise cu obloane, ear pe străde urlă câinii toată noaptea. În schimb însă era așa de cald și se da și de mâncare. Aici însă, ce larmă, ce zurlituri de trasuri! Ce lumină și ce de lume, nimic însă de mâncare, și frig, ger! Tu doamne, cum mi de foame! Mă dor unghiile și degetele de frig — așa se văstă mititelul pe strădă!

Un păzitor de noapte a trecut pe lângă el, dar și-a întors capul ca să nu-l vadă. Ah zice mai departe copilășul! Eată încă o stradă! Vai cât e de frumoasă! Uită cum strigă toți, cum aleargă în toate părțile. Dar aceasta ce este? Oh, cât e de luminată fereastră asta; îndărătul ferestrei o oada și în oada un arbore frumos; a, este pomul de Crăciun! Ce de lumină pe pom! Este împodobit cu mere și cu nucă aurite; — uită păpușă și jucării! Și copilășul în oada bine îmbrăcat, cum să joacă! Eată că și musică se aude prin fereastră!...

Copilașul privește uimit în fereastră, el nu-se simte degetele, începe a plânge, și se departează.

Mergând mai departe, el sarește prin o altă fereastră încă un pom și mâncări de tot felul pe masă. El merge mai departe! Dar încărău merge, el nu știe. El era tare frig începe să alege, își suflă în mână. Supărarea îl cuprinde. El se simte de tot singur.

Deodată eară vede ceva. Oare ce va fi și asta? O mulțime de oameni se uită la o fereastră. În lăuntru se ved trei păpușă îmbrăcate în haine roșii și galbene, și par-că ar fi vii, și moșul acela șede acolo și cântă din flaut și lângă el alți doi mai tineri, — și mișcă cu capul. Copilașul crede la început că sunt vii. Când aude însă că sunt păpușe, el începe să ridă.

Dar deodată se simte prins de haină. Un alt copil mai mare decât el și răsfățat îl lovește cu pumnul după cap, îl lapădă palaria de pe cap jos, și îi mai dă una cu piciorul în spate. El rămâne un momen-

ear' grădina plină de legume, din cart baba mai ducea și la piațul din apropiere; acum însă toate acestea au trecut și din toate nu s'a ales nimic decât: moșul, baba și coliba cea veche și atât de tristă.

Bătrânii slăbiseră și nu mai puteau drege nici chiar pe lângă coliba lor nimic. Baba mai făcea încă ce mai făcea, dar moșul de o jumătate de an nu mai călcase iarbă verde, ci era legat de pat, după ani, mulți ce-l apăsau umerii.

Văzând baba, că moșul nu mai prinde puteri de loc începea a fi din ce în ce și ea tot mai tristă și mai necăjită. Mergea biata de ea toată ziua prin pădurea din apropiere, cul ga fragi și mure, când erau de aceste; ciupercești ori ceva burueni de leac și cu aceste mergea apoi pe la oamenii mai cu stare din sat și-și aducea, ei și moșului de ale trairii. Ace trairii bieții de el din mila oamenilor mai mult decât din avutul și câștigul lor.

Era chiar în Sămbăta de Rusaliu. Baba mergea cu o ulcică de fragi în sat să-și aducă câte-ceva pe sărbători. Când se întorsese din sat așă pe moșul mai slab decum îl văzuse. Nici nu putu face baba nimic văzând pe moșul în așa stare ci începă a se boci și văta așa cum se bocesc femeile când le mor bărbaiții și știu că rămân singurele ca turturica fără soț.

Pe când se bocea baba mai tare numai ce aude un fluer trist și jalnic, mai jalnic poate decât bocetul ei. Ese iute afară să vadă ce e și eată că un tiner ciobănel pogora din pădure cu bâta subsuoară și cu fluerul la gură tot doinind doine, care de care mai jalnice, doar' ea să fi avut inimă de peatră și tot ai fi lăcrimat.

Apropiindu-se de babă dete binețe și o întreabă de ce plânge?

Baba nu se putu opri de plâns, abia într'un târziu îi povesti pe scurt neșazul și starea tristă în care se afla.

— Nu te necăji, răspuse păcurarii, nici eu n'am pe nime'n lume și dacă nici tu n'ai pe nime poți eată de azi înainte eu și-s fiu și tu-mi ești mamă și nu mai suntem străini.

După aceste intrară în casă. Păcurarii își deslegă desagi, ce-i avu pe spate, scoase brânză și pâne și întinsă moșului să mănânce, dar de unde? moșul nici pomană să-i trebuie. La trei zile după acestea moșul nu mai era între cei vii. Îl îngropară cum putură și cum le ajută bunul Dumnezeu. Nu mult după moartea moșului zise păcurarii către baba:

— Uită mamă, căci așa o numea, eu caută să mă duc îndărăt la oi, căci le-am lăsat numai în paza altora. Eată însă își

las aci truda mea câștigată cu multă ferbie, pune-o bine și în vreme de lipsă ia-ți din ea și te folosește. Nu peste mult o să mă abat cu oile în pădurile din apropiere, și atunci te-oiu cerceta mai des. Jur însă că nu te voiu părăsi nici odată.

După aceste își luă rămas bun dela babă și plecă. La o lună după aceste când era soarele pe la sfârșite numai ce mi-se ivește pe coastele pădurii dela spatele căscioarei babei o turmă de oi albe ca spuma, mănate de un ciobănel cu obraji rumeni și în chipul feții racului.

Baba, care e a tocmai în prispa căscioarei auzind clopotele de pe oi; și auzind pe ciobănel doinind din flueră doina cea jalnică nu mai știa ce face de bucurie. Rida, sărea, juca chiar ca cum ar fi fost chiar atunci în toul măritişului. Ciobănelul pogori oile lângă căscioara babei, ear' baba dă a-l săruta pe „*puiul mamei*“.

Vezi mamă, zise ciobănelul, desfăcându-se din brațele babei, oile aceste sunt câștigul meu; de azi înainte sunt și ale tale, aici vreau să le pase în pădurile astea ca să flu aproape de tine; opt ani am slugit pentru ele, căte necazuri am suferit eu atâta vreme numai! Cel de sus știe, căruia îi dau lauda că m'a învrednicit să pot ajutator și eupe cineva din truda mea.

Din minutul acela casa babei era casă și nu colibă și oamenii din sat veneau anume să vadă ce noroc a putut bate pe babă acum la bătrânețe. Baba vorbea cu toți și malla toată vorba o auzet zicând: „*fiu lăudat Dumnezeu, că nu m'a uitat la bătrânețe mele, ci mi-a trimis sprigin, razim și cinste în coliba mea; Doamne mulțumescu-ți și ține Doamne pe fiul meu*“.

Cel ce în Dumnezeu nădăjduiește acela nu se înșală nici odată; căci bun e Dumnezeu și dă sârmanului și ajutoră pe cel lipsit în vremea neputințelor lui.

Alfa.

POVESTEA Unei Corcane de oțel

Scrisă anume pentru țărani.

De

GEORGE COȘBUC.

XXIV.

A treia zi, Marți după amiază, Domnitorul a plecat spre Pitești.

De odată cu Pitești a plecat multă lume din Turnu-Măgurele. Dar nu se găsiu sănit în oraș. Atâta vreme trecuse pe acolo și atâtea

PETRECERI.

jos încremnit de spaimă; după aceea se scoală și fuge; se ascunde într-o curte îndărătul unei grămezi de lemne. Aci nu mă vor mai găsi! Aici e întunec.

Se ghemuește și se ascunde bine. El să simte unal bine, mânuțele sale nu l mai dor. Ah, își zice în sine; aici voi rămâne puțin, apoi earșși m'oi duce ca să vèd păpușele.

După aceea îl se pare că aude glasul mamei sale, și-i zice: „Mamă eu dorm Ah cât de bine e să dormi aici!”

Vino la mine copilașule, ca să vezi pomul Crăciunului, zise o voce dulce.

El crezu mai întâiu că e numă se, dar nu era ea; el nu vedea pe nime. Oare cineva se aplică asupra lui și-l acoveră la întunec? El întinde mâna și deodată, oh! ce lumină ce pom de Crăciun!

Dar unde se află el acuma? Totul strălucește și jur împrejur tot păpuși, dar nu păpuși de care văzuse el până acuma, ci tot copilași și fesițe strălucitoare; toți se învârtesc împrejurul pomului, pe el încă îl iau, și strâng în brațe și sboară cu el în sus. El vede pe mamă sa cum îl privește și-i râde vesel.

Mamă, mamă! Ah cât e de bine aici strigă mititelul și îmbrățișează pe copil, și ar voi să le povestescă de păpușele de după fereastră.

— Dar cine sunteți voi copilași, întreabă el rîzînd?

— Acesta e pomul de Crăciun al lui Cristos. La Cristos în totdeauna există în ziua aceea un pom de Crăciun, pentru copilași cari n'au pomul lor propriu.

Și el află că toți acei copilași și copilițe erau copil ca el, unii morți de frig, alții morți de foame la peptul uscat al mamei lor în decursul foametei. Acum toți sunt aci, teji sunt niște Ingeri, toți la Cristos și el le întinde mâinile bino-cuvîntându-i.

Dar și mamele acestor copiii sunt acolo la o parte și plîng, fie care își recunoaște pe fiul său, copiii aleargă către ele și le îmbrățișează cu mânuțele lor, rugându-le ca să nu plîngă că și ei sunt bine acolo...

În dimineața de Crăciun, când clopotele bisericilor vestesc bucurie mare, că s'a născut pe pământ fiul lui Dumnezeu, — servitorul casei află după grămada de lemne din curte cadavrul micuțului copilaș, care înghetase peste noapte de frig. Tot așa fu găsită și mamă sa. Ea murise înainte de a se naște, și ea murise sus la ceruri în casa Domnului, — împrejurul pomului de Crăciun!

săniș au fost vinduți în cât nu mai găsiți nici unal. Călcășii făceau pentru generali și doctori săniș cum puteau: tăiau tălpoaie din scânduri de brad și tojghbau niște săniș vai de lume.

Se lăsase o negură deasă; sania Domnitorului abia răsbea prin zăpadă. Câmpia pustie pretutindeni și numai ici-colo se vedeau cai morți și Turci înghețați, rămași din convoiurile de roboți.

Barba Domnitorului era numai țurtoaie de rheață. Îl străbătuse gerul până în oase. Nu mai era chip de mers înainte pe câmpia întințită și pustie, și așa Domnitorul fu silit să doarmă în Roșiorii de Vede.

A patra zi, Mercuri, Domnitorul a plecat mai departe. Era cu mult mai frig de cât ieri. Și ca toate că suteji de țărani se străduiseră toată noaptea și azi toată ziua să înlăture zăpada și să facă drum neted, sania Domnitorului s'a luptat cu nămeții și cu drumul, și numai cu greutate putea răsbea pe câmpie.

Noaptea a venit repede. După ce s'a învîrtat, sania n'a putut să înainteze decât numai la pas, ear drumul până la Costești la gară se îndelungat.

După călătorie de o zi întreagă, Domnitorul sosi la Gara Costești, cam pe vremea cinei.

Trenul stetea și-a de plecare.

Petrecere cu dans. Se va arangea de inteligența română din Zlatna Lună în 1/14 Ian. 1901 (Sf. Vasile), în sala de dans a d-ului Kolozsvári. Inceputul la 8 ore seara, preț de intrare: de persoană 1 coroană 50 bani, de familie până în 3 membri 3 coroane. Venitul curat e destinat în favorul bibliotecii școlare, în pauză: „Călușerul” și „Bătuta”. Marinimoasele suprasolviri a participanților și neparticipanților se primesc cu mulțămîtă și se vor cuita pe cale ziaristică.

Petrecere în Timișoara. Tinerimea română din Timișoara-Fabric arangiază cu concursul tinerimii din Bazos la 17 Dec. 1900 (9 Ianuarie 1901), în sala „Berăriei” (Fabrikshof) în favoarea școlărilor săraci, serată literară-musico-declamatorică, la care cu onoare Vè invită dimpreună cu stima-bila familie. Inceputul la 1/2 8 ore seara, biletul de persoană: 1 coroană; de familie (trei persoane) 2 coroane 40 fileri, oferte și suprasolviri marinimoase se primesc cu mulțămîtă și se vor cuita pe cale jurnalistică. Damaele sunt rugate a se presenta în vestimente fără lux.

— Programă: 1. „Imn de mărire”, cor micșt de A. Flechtenmacher, 2. „Datorința mamelor române”, disertațiune de A. Bădescu, 3. „Hei leliță din cel sat” cor micșt de G. Dima, 4. „Peneș Curcanul”, poezie de V. Alexandri, declamată de G. Tubu, 5. „Luntrașul”, cor micșt (melodie populară) de A. Bădescu, 6. „O corșitoare”, poezie de C. Tău, decl. de d.șoara Victoria Bercian, 7. „Româncuța”, cor micșt, 8. „Cântec”, poezie de G. Cosbuc, decl. de d.șoara Aurelia Jian, 9. „Cât te am iubit”, romanță cântată în unison de G. Cosma cu acompaniament de violină de P. Muntean, 10. „Un răspuns”, poezie de G. A. Rosseti; decl. de Ioan Andreescu, 11. „Lugojana”, cor. micșt de I. Vidu, 12. „Din secretele trecutului”, monolog comic de A. Popp, predat de G. Cosma, 13. „Cea din urmă noapte...”, cor micșt de G. Musicescu. După concert joc, în pauză se vor juca jocurile naționale. „Bătuta” și „călușerul”.

Sperăm că onorab. inteligența din loc și jur ne va sprijini prin participare la această petrecere română și mai vèrtos căci corul condus de bravul invățător Bădescu din Boroș, încă aduce destule jefite pentru școlării români sărmani din Timișoara.

În urmă frânt de oboseală și flămînd Domnitorul sosi în puterea nopții la Pitesti. Aici ca și la Măgurele îl aștepta mare mulțime de oameni așa că nu încăpea pe peronul gării și stetea îndesuită pe piața gării.

De la gară Domnul cu mulțimea a mers de-a dreptul la biserică, unde L'a întâmpinat Mitropolitul din București și episcopul de Argeș. După slujbă, Domnul a luat parte la un banchet, cu toate că de-abia se ținea pe picioare de oboseală.

Piteștanii l-au făcut o primire frumoasă. Tot orașul era numai lumină, și strigătele mulțimii: „Trăiască Domnitorul! Trăiască România!” nu se mai sfirșiau.

A cincea zi, Joi, Domnitorul, a primit răspunsurile Adunărilor legiuitoare. Lucrul cu aceste răspunsuri este așa. De câte ori s'adună — odată pe an — legiuitorii țării, ca să facă legi, după chibzuința și nevoie, Domnitorul citește un „Mesagiu”, o scrisoare în care le spune cum stă țara, ce nevoi are, ce ar fi de făcut după gândul Său, pentru binele ei. Ear legiuitorii se sfătuiesc între ei, se chibzuiesc și răspund Domnitorului, dacă se învoiesc cu ceea ce spuse de El, și, după știința lor, îl sfătuiesc ori îl desfătuiesc să facă vr'un lucru.

Aceste răspunsuri l-se aduc la palat când e în București. De astă dată, pe vre-

Oferte se pot trimite cassariului Ioan Andreescu, contabilul firmei „Muhle” în Timișoara. *Comitetul aranjator.*

Colindă.

La Iordan, cu apă caldă,
Bunul Dumnezeu să scaldă
Și se întreabă Domnul Sfânt,
Ce-î mai bun p'acest pământ?
Și înainte și acum
Nu-î nimic ca calul bun,
Că te duce și te-aduce
Și te scoate dela moarte.

Ear se întreabă Domnul Sfânt,
Ce-î mai bun p'acest pământ?
Nu-î nimic ca boul tare,
Că răstoarnă breazda mare
Și se face grâu frumos
Ca și fața lui Cristos.
Ear se întreabă Domnul Sfânt,
Ce-î mai bun p'acest pământ?
Oaia și mielul lănos,
Eară-î sunt de bun folos;
Vara oile fătate
Ne îndulcesc cu a lor lapte
Și iarna cu aior lăna
Ne încălzesc de minune.

Culesse de: Tosa Voicau, (Pustiniș.)

Un steag românesc de 144 ani

Conferință ținută în Casina română din Blaj la 9 Dec. 1900 de Dr. Augustin Bunea.

Cele mai multe dintre obiectele pentru îmbrăcarea și înarmarea soldaților episcopului se-a cumpărat din Viena prin agentul clerului românesc la curtea împărătească Ioan Babos, care avea salariu de 200 fl. R. la an și prin un neguțător armean Mardar, numit și Mardarovics. Până ce a procurat toate episcopul avu mult de lucru și deasă corepondență cu agentul Babos, și chiar și unele neplăceri. Așa d. e. deși episcopul cumpăruse pentru compania sa un steag mai scump de cât era prețului preliminar de generalul Kálnoki adecă cu 200, în loc de 100 fl. Renensi, totuși generalul nu se părea a fi mulțămît cu steagul fiind că după gustul lui icona sfintei Treimi de pe steag ar fi trebuit să

fie pe fond roșu, și nu vèrât auriu. Ear se scria episcopul Aron din Sibiu la 11 Maiu 1757 agentului său Babos la Viena: „Și sola Sanctissimae Trinitatis.. unice spei nostrae, expressa in vexillo effigies. Illustrissimo Comiti non placeret Generali, nihil quod reponam restaret, quam quod etiam ipsam antequam laudatae Dominationi Vestrae litteris, memorato Illustrissimo Comiti verbis expresseram, quam et probavit, et ad Dominum Biringer quoad caetera me direxit, sed forsitan rubri, non caerulei voluerit esse coloris.”

Am citat anume aceste cuvinte, pentru că ele arată mai pe sus de ori ce îndoială, că steagul păstrat până acum în biserică catedrală din Blaj este identic cu steagul companiei oferte de celerul și poporul român Mariei Terasiei la 1756, de oare ce pe steagul din biserică catedrală se află și astăzi chipul sfintei treimi, „unica noastră speranță,” cum zicea evlaviosul episcop.

Stăruințele neobosite ale episcopului Aron de a vedea cât mai curînd întruniți, înarmați și îmbrăcați, pe cei 130 feciori ai companiei, nu au rămas fără de rezultat dorit. În 2 Februar 1757 episcopul putu scrie agentului Babos la Viena, că compania deja la inceputul lui Ianuar era completă încât privește soldații, și că numai puținii cai îi mai lipseau.

În fine după-ce soldații au fost asentați în Blaj de locotenentul Csakoka, au plecat cu toții voioși de aici la 21 Februar 1757, mergînd prin Turda la Cluj *) și de aci mai departe prin Budapestași Viena spre a „face cinste și lor și neamului lor”.

Această mîndră companie nu avea din neamul nostru numai ostași de rînd, ci și ofițeri români. Insași împărăteasa dase drept acelora, cari vor oferi companie întreagă ca să poată ei numi pe ofițerii companiei. Eu cred, că episcopul Aron s'a folosit de acest drept, deoarece-ce mai multe epistole ale sale ne arată, că în companie era un bărbat instruit, cu care el întreținea corepondență latină, și pe care îl întitula „Dilecte în Christo Fih” adecă „iubite în Cristos Fiule”. Cultura superioară și cunoștința limbii latine dovedește, că acel bărbat nu puté fi greagar, ci ofițer.

Până acum înse nu am putut afla numele ofițerilor români, afară de unul singur. Într-o scrisoare a părintelui Mateiu Gaișer din anul 1757 se face amintire de doi nepoți ai episcopului Aron: unul Ioan Aron fisic, adecă medic, și altul frate cu acesta

*) Aron către Babos 28 Febr. 1757.

mea când s'au adunat legiuitorii. El era la Plevna, și aici trebuia să l-se aducă răspunsul. Dar vremea rea și ruperea podului de peste Dunăre, n'a dat răgaz de plecarea celor ce aveau să ducă răspunsul.

Ear în răspuns spuneau legiuitorii, că se bucură și ei ca și țara întreagă, că oastea română sub cărmuirea cea cu minte a Domnitorului și-a făcut pe deplin datoria că de acum neatîrnarea țării e lucru implinit. Mai spuneau, că țara a jertfit tot ce-a putut, veselă și de bună voie, pentru apărarea ei, că ea va sta cu credință pe lângă tron. Și fagăduiau legiuitorii, că vor face o lege, ca să dea ajutoare văduvelor și orfanilor rămași de căzuți în războiu.

Peste zi Domnitorul a cercetat spitalele. Apoi însoțit de Mitropolitul din București, a plecat la gară, unde s'adunase lume mai multă de cât ieri, urându-l Domnului sănătate și bine.

La Golești, Domnul s'a dat jos din tren și mergînd la mormîntul generalului Goleșcu, a pus pe mormînt o coroană. Acest Goleșcu a fost Român cu toată inima, și s'a străduit pentru neamul nostru și mult bine a simțit țara pe urmele lui. El a fost unul din cei trei bărbați, cari țineau stăpînire țării noastre, ca implinitorii ai Domniei, pe vremea când a fost adus Domn în țară Principelu Carol. Goleșcu murise cu câte-va zile înainte de asta, și Domni-

torul ținea mult să-și dovedească recunoștința și să arate că răsplătește vrednicieile oamenilor mari.

La gara Titu, Domnul a fost întâmpinat de soția Sa, Doamna Elisaveta, car nu-și văzuse soțul de patru luni. Câtă grijă a dus și Ea, știindu-și soțul departe în tabără, pe pământ dașman și întratătea primejdi!

Și la Golești și la Titu era adunată lume, ear gările erau împodobite de sărbătoare. În tot lungul drumului dela Măgurele până la București, Domnitorul a văzut cu ochii Săi bucuria mulțimii, și s'a încredințat Insuși că de îngrigiată a fost țara noastră pentru viața Domnului și pentru izbânda armatelor.

Și Dumnezeu L'a adus îndărăt și p El și pe armată, sănătoș cu toți și cu isbînda smulsă din mâna dușmanilor noștri de veacuri.

Avea destul temein să fie mîndru Domnitorul de atâta grige ce a dus-o țara; și putea să fie mîndră țara că are un Domn așa de viteaz și o oaste așa de voinică.

XXV.

Dar cea mai frumoasă primire l-se-a făcut în capitală, precum se și cuvine capitalei, căci are și mai multă putință.

Cât e de lung drumul dela palat până la gară mulțimea adunată era așa de în-

Cel mai bun croiu!

Insoțirea CALȚUNARILOR din ARAD,

Strada-Bisericeii, Palatul Minoritilor.

Singură în felul său ține în deposit numai fabricații proprii sau gătește la comandă

ghete pentru dame și bărbați,

cum și papuci pentru băieți și fete, apoi ghetă comode și alte soiuri de încălțăminte.

Toate acestea nu sunt lucruri de fabrică, dar' sunt mai ieftine și mai bune.

Comande din afară se execută prompt și cu prețuri moderate.

Trimitem și la casă ghetă de probă în ori-ce timp dorit.

Aparat elastic pentru călcăie, invenția lui Löderer, căpitan de honvezi ung. reg., aplicabil atât la ghetă de dame, cât și la ghetă pentru bărbați, se poate avea numai dela noi.

Mare magazin de creme și lakk-uri în diferite colori

Prețuri ieftine de necrezut!

Numai articli de fabricație proprie!

Materie de calitate excelentă!

484-3

Cel mai ieftin isvor de cumpărare în articli de fer.

Czigelbrier și Berta

Arad, Andrassy-tér Nr. 3.

Prăvălie cu negoț și unelte de fer
pentru comerț și industrie.

Numărul telefonului pentru oraș și comitat 386.

Adresa telegrafică: Czigelbrier.

Recomandăm marele nostru magazin cu tot soiul de negoț de fer, ferării la edificii și mobile, mașine de fert (sparherturi), cuptoare de fer și unelte pentru toate ramurile industriei.

În arangiamente de culină articli economici, unelte pentru lucrarea viilor, cuțite de altoit. Pompe contra perenosporei. Patine asortiment bogat.

Unicul reprezentant în Arad al fabricii de mașini economice Hofherr și Schrautz.

Cu consemnare de prețuri curente și cu preliminar de spese servim gratuit

527 5 10

Comandele și în provincă se execută prompt.

Mașini pentru tocat (pisat) carne cea mai bună calitate.

Serviciu prompt.

A apărut

Și se află de vânzare la administrația „Trib. Poporului“
următoarele opuri:

	coroana	fleri
1.) „Geografia Comitatului Arad“, pentru clasa a III-a școlilor populare, de Damaschin Medre, învățător; aprobat de Ven. Consistor ilustrată cu chărți geografice	—	—70
2.) „Amicul Poporului“ — de Titus Vuculescu, pretor. Indreptar practic în cauze administrative.	—	1.—
3.) „Lupta pentru drept de Dr. Rudolf Ihering traducere de T. V. Păcățean,	—	2.—
4.) „Judecătorile cu jurații“ — de Teodor V. Păcățeanu,	—	—80
5.) „Libertatea“ — de Ioan Stuart Mill, tradusă de T. V. Păcățeanu,	—	2.—
6.) „Principiile politice“, după Dr. T de Holtzendorf, de T. Păcățeanu	—	4.—
7.) „Caractere morale“ — exemple și sentințe culese din istoriile și literaturile popoarelor vechi și moderne, de Ioan Popoa, profesor în Brașov.	—	2,50
8.) „Răsolul pentru neatârnavare“ de George Coșbuc.	—	1,20
9.) „Din vremuri apuse“ — de Iudita Secula născ. Truția	—	1.—
10.) „Vieșitul“ — de Petru Vancu,	—	1.—
11.) „Teoria Dramel“ — de Dr. Iosif Blaga.	—	3,60
12.) „Juvenilia“ — de Sextil Pușcariu.	—	1,60
13.) „Cuvântări bisericesti“ — traduse de Ioan Gent.	—	5.—
14.) „Pribeag“ — de Ioan Iosif Sceopul,	—	1,50
15.) Instrucțiuni populare populare despre Datorințele și Drepturile purtătorului de dare edate de Vilhelm Neumann	—	1,20
16.) „Liturgia Stului Ioan Crisostom“ (pe note) pentru cor mixt pe patru voci — de Nicolae Șefu învățator în Arad. Această liturgie conține toate cântările liturgice, ce are să răspundă corul în Duminici și sărbători. Pe lângă acestea mai conține irmoase, priceșne și un adaus de cântec popular. Toate imnel se pot cânta și numai pe 2 3 voci. Prețul unui exemplar s'a redus dela 6 la 3 coroane.	—	—

La comande să se mai adauge de fiecare op 10 fleri spese postale.